

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον Χανίων ἀπεφάσισε νὰ ἀναστήσῃ τὴν περίφημον Βενετικὴν ἐξέδραν (loggia) κατὰ τὸ παλαιὸν σχέδιόν τῆς, καὶ ἐζήτησε παρὰ τῆς Ἱταλικῆς κυβερνήσεως ἀρχιτέκτονα καὶ τινας καλλιτέχναις ὅπως ἐκτελέσωσι τὸ ἔργον.

Ἡ Δόγρια αὕτη εἶνε ἐν τῶν ἐσχωτέρων ἀρχαιοτέρων καλλιτεχνημάτων τῆς ἰταλικῆς τέχνης· εἰς τὴν Ἀνατολήν. Διετηρεῖτο μέχρι τοῦ 1904 ὀλόκληρος· ἀλλὰ ἐπειδὴ εὐρέθῃ ἐτοιμόδροπος κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐκρημνίσθη τὸ ἄνω τμήμα αὐτῆς. Ἡ ἀρχαιολογικὴ ἀποστολὴ ἐν Κρήτῃ ὑπέδειξεν εἰς τὰς ἐν Χαίροις ἀρχάς, ὅτι καλὸν εἶη ἢτο νὰ ἀνοικοδομηθῇ πλῆρες τὸ ἔργον. Τοῦτο ἐγένετο δεκτόν, καὶ μετ' ὀλίγου ἡ βενετικὴ αὕτη ἀνάμνησις εἶς προστεθῇ εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Ἀγίου Μάρκου τῶν Χανίων, τὸ Βενετικὸν Διοικητήριον, τὴν Πηγὴν τοῦ Μοροζίνη, καὶ τότες ἄλλας ἀναμνήσεις τῆς παλαιᾶς ἐνετικῆς πρωτεύουσ· τῆς Ἀνατολῆς.

Τὸ Αὐστριακὸν Ἰνστιτούτον, ἐζήτησε τὴν ἀδελφὴν ἐνεργείαν ἀνακαρῶν ἐν Κερκίρ διὰ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ κ. Δαίρπελδ.

Τὸ συμβούλιον τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας ἀπεφάσισεν ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐν Παγασαῖς τῆς Θεσσαλίας ἀνασκαφὰς διὰ τοῦ ἐφόρου τῶν Ἀρχαιοτήτων κ. Ἀρβανιτοπούλου. Διὰ τοῦ ἐφόρου δὲ κ. Γ. Π. Οἰκονόμου ἀπεφάσισεν ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐν Κορινθίᾳ καὶ Μεσσηνίᾳ ἀνασκαφὰς, καὶ ἐπαναλάβῃ τὰς ἐν τῷ ἐνταῦθα Κεραμεικῷ ἀνασκαφὰς καὶ ἐργασίας. Ἐπίσης ἀπεφάσισεν ὅπως ἐκτελεσθῶσιν ἀνασκαφαὶ πρὸς ἀποκάλυψιν τοῦ Ὁδείου τοῦ Περικλέους. Τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀνασκαφῶν ταύτων ἀνέθηκεν εἰς τοὺς κ. κ. Ἀλ. Φιλαδέλφειαν καὶ Π. Καττιώτην.

Ἡ ἐν Ρώμῃ «Ἐταιρία τῆς τιμῆς τῶν Μαρτύρων» ἐτέλεσε πρὸ τινῶν ἡμερῶν τὴν ἐορτὴν τοῦ Αγ. Σεβαστιανοῦ ἐν τῷ ὁμῶν μὲν ναῷ, κατόπιν δὲ προέβη εἰς τὰ ἐγκαίνια καὶ νέου ἀρχαιολογικοῦ μουσείου τῶν χριστιανικῶν ἀρχαιοτήτων, παρισταμένων τοῦ γνωστοῦ ἀρχαιολόγου καὶ διευθυντοῦ τοῦ χριστιανικοῦ Μουσείου τοῦ Βατικανοῦ Μαρούκι καὶ ἐτέρων κληρικῶν, ἀρχαιολόγων καὶ ἐπιστημόνων. Ἐν τῷ μουσεῖῳ εἶς κατατεθῶσι συναθρομένα πλείστα ὅσα ἀντικείμενα χριστιανικὰ, οὐ μόνον ρωμαϊκὰ ἀλλὰ καὶ βυζαντινὰ καὶ ἐλληνικὰ τέχνη· ἐκκλησιαστικῆς, ἁμφοῖς ἱερὰ, σκεύη λειτουργικὰ, ἐπιγράμματα, μάρμαρα, κοσμήματα γλυπτὰ, ἀνάγλυφα θρησκευτικὰ, μεμβράναι, χειρόγραφα ἐκκλησιαστικὰ, καὶ πολλὰ ἄλλα ἀνευρεθέντα οὐ μόνον ἐν Ρώμῃ καὶ ἀλλὰ ἐν τῇ Ἱταλίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἀνατολῇ.

Πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἀπεστάλη ἐκ μέρους τῆς Διοικήσεως τῆς Βεγγαλίας τῶν Ἰνδιῶν ἀγυροῦν τετραγώνον νομίσμα τοῦ 1729 μ. Χ. διὰ νὰ κατατεθῇ εἰς τὸ ἐνταῦθα Μουσεῖον. Τὸ θεωρούμενον νομίσμα εἶνε ἀρκετὰ περίεργον διὰ τὴν τεχνολογίαν τῶν παραστάσεων καὶ τὴν ἀσυνήθη γραφὴν.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Τὰ Ἀπαντα τοῦ Σολωμοῦ. — Ὅλα τὰ ποιήματα καὶ ὅλα τὰ πεζὰ τοῦ Σολωμοῦ, τὰ σχέδια ποιημάτων του, τὰ ἀποσπάσματα του, αἱ παραλλαγαὶ στίγων, ὅλη ὁπλαδὴ ἡ συγγραμμικὴ παραγωγή τοῦ ποιητοῦ ὡς περιεσώθη εἰς τὸ ἐνταῦθα Μουσεῖον. Τὸ θεωρούμενον νομίσμα εἶνε ἀρκετὰ περίεργον διὰ τὴν τεχνολογίαν τῶν παραστάσεων καὶ τὴν ἀσυνήθη γραφὴν.

οὐτοτρόπως ὁ ποιητὴς τοῦ Ἑθνικοῦ μας Ὑμνου θ' ἀποβῇ προσεὶς εἰς ὅλους καὶ ἡ πολυσχιδὴς καὶ φωτεινὴ δημιουργία του θὰ γίνῃ γνωστὴ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν.

Ἀπὸ τὰ νεώτερα καὶ λυρικώτερα ποιήματα τοῦ κ. Κ. Παλαμά εἶνε οἱ «Καῦμοι τῆς λιμνοθάλασσης», νέα δὲ καὶ ἐξαιρετικὴ δημιουργικὴ μορφή τοῦ ποιητοῦ εἶνε τὰ «Σατυρικά του γυμνάσματος», τὰ ὅποια ἐγράψαν μετὰ τὴν ἐθνικὴν ἀτυρίαν τοῦ 1897 καὶ δίδουν εἰς πρωτοῦ μορφῆς σάτυραν ὅλην τὴν πικρίαν καὶ ἀγανάκτησιν καὶ ὅλον τὸν πόνον τῆς ψυχῆς τοῦ ποιητοῦ. Αὐτὰ, οἱ «Καῦμοι τῆς λιμνοθάλασσης» καὶ ἐν ἄλλοις δυνατὰ ποιήματα «Ὁ ποιητὴς καὶ τὰ νιάτα» περιεληφθήσαν εἰς ἓνα τόμον καὶ ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Λογοτεχνικὴν Βιβλιοθήκην Φέξη.

Ἰκανῆς σημασίας καὶ σπουδαιότητος ἔργον τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας εἶνε αἱ «Νησιώτικες ἱστορίαι» τοῦ κ. Ἀργ. Ἐφταλιώτη. Περιγραφή ζωντανῇ καὶ ἰδιότυπῃ τῶν ἡθῶν, τῶν ἐθίμων καὶ τῆς φύσεως τῆς Ἑλληνικῆς, πλαισιουσα ψυχολογικὰς διηγήσεις με πλοκήν καὶ δράσιν, συνέχεια δὲ οὕτως εἰπεῖν ἡ μία τῆς ἄλλης αἱ «Νησιώτικες ἱστορίαι», τῶν ὁποίων τινες ἀνέκδοτοι, ἀποτελοῦσι βιβλίον ἐνδιαφέρον. Ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Λογοτεχνικὴν Βιβλιοθήκην Γ. Φέξη.

ὑπὸ τοῦ κεραμογράφου Γεωρ. Νικόφ, υἱοῦ τοῦ μεγάλου Ἑλληνιστοῦ Ἰουλίου Νικόφ, ἐδημοσιεύθη ἐσχάτως Κατάλογος τῶν ἀγγείων τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν. Τὸ ἔργον τοῦτο, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιστημονικὴ ἀξία ἐχαρκτηρίσθη μεγάλη ὑπὸ τῶν ἐιδικῶν, περιέχει φωτοτυπίας τῶν εἰκόνων τῶν ἀγγείων, καλῶς καὶ ἀντιγραφὰς χρωματισμένας, τῶν ὁποίων ἡ ἐκτέλεσις ὁφείλεται εἰς τὸν διαπρεπῆ Γάλλον ζωγράφον κ. Ε. Ζιλλιερόν υἱόν, διαμένοντα ἐν Ἀθήναις. Ὁ κ. Ζιλλιερόν ὁ ὁποῖος βραίνει ἐπαξίως ἐπὶ τὰ ἔργα τοῦ πατρὸς του, κατώρθωσε διὰ τῆς λεπτῆς καὶ ἐκλεκτῆς του τέχνης νὰ καταστήσῃ τὸ βιβλίον τοῦ κ. Νικόφ ἔργον, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ λάβῃ ἐξέχουσαν θέσιν εἰς τὴν κεραμογραφικὴν φιλολογίαν.

Ἐδημοσιεύθη ὁ δεύτερος τόμος τοῦ νομισματολογικοῦ συγγράμματος τοῦ βασιλέως τῆς Ἱταλίας ὅπερ ἐπιγράφεται ὡς ἐξῆς: «Πρῶτῃ ἀπόπειρᾳ συντάξεως γενικοῦ καταλόγου τῶν μεσαιωνικῶν καὶ νεωτέρων νομισμάτων, κοπέντων ἐν Ἱταλίᾳ καὶ ὑπὸ Ἱταλῶν εἰς ἄλλας χώρας».

Καὶ ὁ τόμος οὗτος ἀφορᾷ τὸ Πεδεμόντιον, ἀλλὰ διὰ τὰ νομίσματα τὰ κοπέντα ὑπὸ τοῦ οἴκου τῆς Σαβοΐας καὶ ἐν Σαρδηνίᾳ.

Αἱ βάσεις τοῦ τόμου εἶνε αἱ αὐταὶ ἐν ἑστῇ γλῶσσῃ καὶ ὁ πρῶτος τόμος τοῦ συγγράμματος, ἔχει τὰ ἱταλικά ἔργα περὶ νομισματολογίας καὶ ἡ ἰδιόκτητος συλλογὴ τῆς Α. Μ. τῇ συνδρομῇ καὶ τῶν κυριωτέρων ἱταλικῶν καὶ ξένων συλλογῶν, δημοσιῶν καὶ ἰδιωτικῶν.

Τὸ κείμενον ἀποτελεῖται ἐκ 506 σελίδων τετάρτου σχήματος καὶ περιεχει 48 πίνακας. Ὁ Βασιλεὺς ἀφιέρωσε τὸ σύνολον τῶν εἰσπραξέων ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ ἔργου εἰδικῶς ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ Ἰνστιτούτου τῶν ὁργανῶν τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων τοῦ κράτους καὶ κατὰ μικρὸν μέρος ὑπὲρ τῆς νομισματολογικῆς ἐταιρείας. Ἡ πώλησις τοῦ τόμου τοῦτου ἀνετέθη εἰς τὸν ἐκδότην Χέπλι τοῦ Μιλάνου καὶ ἡ τιμὴ ὁρίσθη εἰς 60 φράγκα τὸ ἀντίτυπον.

Τρωάδες. — Διὰ τοὺς ἐνημέρους τῶν λεπτομερειῶν τοῦ ἀρχαίου θεάτρου δὲν εἶνε ἀγνωστον, ὅτι ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ σκηνικοῦ διακόσμου, ὁ πλοῦτος τῶν εἰκό-

νων, ἡ μεγάλη θαυματικότητα — ἐπιδείξει: ὅλ' αὐτὰ τοῦ νεωτεριστικῆς σημερινοῦ θεάτρου — εἶχον φάσιν εἰς ἐκπληκτικὸν σημεῖον ἀναπτύξεως κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀκμῆς τοῦ Ἀττικοῦ θεάτρου. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐνῶ ἡ σημερινὴ θαυματικότητα εἶνε συνήθως ἄνευ ἐννοίας καὶ αὐτοῦδετος πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, περιττὸς καὶ ἀντικειμενικὸς φόρτος, ὡς εἶπεν ὁ Σαρραϊ, ἀπ' ἐναντίας τότε συνδέετο στενῶτα πρὸς τὸ διδασκόμενον δράμα καὶ παρουσιάζετο ὡς ἀνάγκη ἀπορρέουσα ἐξ αὐτοῦ τῆς ὑπόθεσεως. Τῶν ἀρχαίων δὲ τραγικῶν ὁ θαυματικώτερος ἦτο ὁ Εὐριπίδης. Καὶ ἐν ἀπὸ τὰ θαυματικώτερα τῶν ἔργων του εἶνε αἱ «Τρωάδες» ἐλαττούμεναι εἰς τὴν πλοκήν, ἀλλ' ἐξέχουσαι εἰς θαυματικότητα εἰς σκηνὰς καὶ εἰς ἐπεισόδια, εἰκὼν ὁλοκλήρου σπουδαίας καὶ τραγικῆς περιόδου τοῦ Τρωικοῦ πολέμου. Ἡ διανομή τῶν Τρωάδων αἰχμαλωτῶν μεταξὺ τῶν νικητῶν, ἡ Κασσάνδρα προσωπεύουσα τὸν θάνατον τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἡ σφαγὴ τῆς Πολυξένης: ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀγίλλεως, ἡ ἀσπαρὴ τοῦ μικροῦ Ἀστύνοκτος ἀπὸ τῶν μητρικῶν κόλπων καὶ ἡ ἀπὸ τῶν ἐπὶ χέσων ἐκσφενδονίσις του, ἡ φιλονεικία τῆς βασιλίσσης Ἑκάτης καὶ τῆς Ἑλένης πρὸ τοῦ Μενελάου, ἡ ἐν προλόγῳ ἐμπάνσις τῶν θεῶν Ποσειδῶνος καὶ Ἀθηναίης ἀποτελοῦσι γοητευτικὴν καὶ ἐξόχως ἐνδιαφέρουσαν ἐναλλαγήν εἰκόνων, δραματικῶς συνηχομένων. Αἱ Τρωάδες πιστῶς μεταφρασθεῖσαι εἰς μέτρον ὑπὸ τοῦ κ. Α. Καμπάνη ἐξεδόθησαν εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην Φέξη Ἀρχαίων Ἑλλήνων Συγγραφέων».

★

Εἰς ἐπιμελημένην ἐκλεκτὴν ἔκδοσιν ἐδημοσίευσεν ὁ κ. Λεων. Ραζέλος τὰ «**Τραγούδια τοῦ Βερνάνξερου**» ἐπιτυχεῖς μεταφράσεις τῶν ὠραίων στίχων τοῦ δημοφιλῆ Γάλλου ποιητοῦ, δι' ὃ Χάινε ἐχαρακτήρισεν ὡς μίαν τῶν ὑψίστων κορυφῶν τοῦ Γαλλικοῦ Παρασσοῦ καὶ ὅστις ὑπῆρξεν ἄμα θερμότατος φιλέλλη.

Ὁ μεταφραστὴς ἀπέδωκε μὲ λιπτότητα τὴν ποικιλίαν τῶν ρυθμῶν καὶ μέτρων τῶν πρωτοτύπων ποιημάτων, τὰ ὅποια διακρίνει χάρις, εὐθυμολογία καὶ λυρισμός.

★

Δ. Καστόρη. **Σωφρονιστικαὶ μελέται.** Πολύτιμον συμβολὴν εἰς τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῆς ἐν Ἑλλάδι σωφρονιστικῆς διοικήσεως εἰσφέρει ὁ κ. Καστόρης, τῆς τετρακτάρης τῶν φυλακῶν, δι' ἀποκαλυπτικῆς μελέτης. Αἱ μελέται αὐτοῦ ἔχουν πολὺ ἐνδιαφέρον, παρόντων ὅς εἰκόνα τῆς ἀντιλήψεως ἣν ἔχουν οἱ τὰ κοινὰ διευθύνοντες περὶ τῆς ὑπηρεσίας ἐν γένει τῶν φυλακῶν, εὐρισκομένων εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν. Ὁ συγγραφεὺς, ὡς προϊστάμενος τῆς σωφρονιστικῆς ὑπηρεσίας, πολλὰκις ὑπέβαλεν λεπτομερεῖς ἐκθέσεις περὶ συστηματικῆς βελτιώσεως τῶν ὑπαρχουσῶν φυλακῶν, ἀλλ' ὁ κ. ὑπουργὸς ἐκώφευσεν, ἐξηναγκάσθη δ' οὕτω ὁ κ. Καστόρης νὰ παραιτηθῇ, ἀρῶν δὲν ἡδύνατο νὰ ἐργασθῇ ἀπ. τελεματικῶς.

★

Τὸ «**Μικρασιατικὸν Ἡμερολόγιον**» τοῦ 1912 ἀποδεικνύει τὴν ἀκατάβλητον φιλοπονίαν τῆς δεσποινίδος Ἑλένης Σβορώνου, τῆς συμπλοῦς ποιητρίας. Κατ' ὁρμὴν νὰ συγκεντρώσῃ εἰς τὰς 400 σελίδας τοῦ ἐφετινοῦ τόμου ὕλην ἀληθῶς ἀξιανάγνωστον. Συναντᾷ τις ἐν αὐτῷ οἰήματα ἐπιφανῆ, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ μετριοφρόνων λογίων, εὐσυνειδήτως ἐργαζομένων εἰς τὰ διάφορα σημεῖα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἰδιαίτεράς μνείας ἀξίζουν ἡ περὶ τῶν μονῶν, τοῦ Ἄθω περιγραφῆ μετὰ πολλῶν εἰκόνων, ἐν διήγημα τοῦ Παπαδιαμάντη κλπ.

ΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑΙ

Ὑπὸ τῆς ἐν Κ)πόλεϊ κυρίας Ἑλπινίκης Μαυρογορδάτου ἀγγέλλεται ἡ ἔκδοσις τῆς «**Ἠλείου**», λευκώματος εἰκονογραφημένου, τὸ τρίτον ἤδη ἔτος ἐκδομένου.

Ἔπεα πτερόεντα. Ἀνέκδοτοι λυρικά ποιήματα ὑπὸ Εὐμόλπου, πρωτότυποι καὶ κατὰ μεταφράσιν ἐκδοθησόμενα κατὰ τὴν ἐν Λονδίῳ.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Αἱ Παγασαὶ — Δημητριάς. Zur Karte von Griechenland, von Karl Julius Beloch, ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ περιοδικοῦ Klio 1911, σελ. 431.

Ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ ὁ διακεκριμένος ἀρχαιολόγος πραγματεύεται περὶ τῆς ἀληθοῦς θέσεως διαφόρων ἀρχαίων ὁρέων, πόλεων καὶ νήσων, ἥτοι: Φινταλείας, Μίκτης, Ὀρνείας, Ἐλευθεῶν, Δαφνουῦντος, Δημητριάδος, Οἰνιαδῶν, Ἐρυντῶν, Καλινδοῖας καὶ Ἀηθαῶν ποταμοῦ ἐν Κρήτῃ.

Ἐν σελίδι δὲ 442—445 εἶναι καταγεωγραφούμενον τὸ περὶ Δημητριάδος κεφάλαιον περὶ ἡμῶν θ' ἀπασχολήσῃ ὧδε.

Μέχρι σήμερον πάντες οἱ γράφοντες ἢ γενικῶς περὶ Θεσσαλίας ἢ εἰδικῶς περὶ Μαγνησίας τῆς Θεσσαλικῆς ἢ εἰδικώτερον περὶ Δημητριάδος, ἐθεώρησαν ὡς ἐρείπια τῆς ἐπωνίου Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ πόλεως τὰ ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς Γορίτης, ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἀνατολικῶς τοῦ Βόλου κειμένην. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἔφορος τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ ἀρχαιοτήτων κ. Ἀρβανιτόπουλος ἐνεργήσας καὶ δ κυμαστικὰς ὠασκαφὰς ἐπὶ τοῦ λόφου τούτου, καὶ αὐτὸς ἀκόμη φρονεῖ ὅτι ἡ Δημητριάς ἔκειτο ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς Γορίτης. (Πρακτικά, 1907, σ. 171 καὶ ἑξῆς).

Ἐν τοῖτοις ὅμως πᾶς ἀκριβέστερον ἐξετάζων τὰ πράγματα καὶ περισσότερον μελετῶν τὰς ἐκθέσεις τοῦ κ. Ἀρβανιτοπούλου, ὕστερον μάλιστα ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀνακαλύψεις ἐν Παγασαῖς, πείθεται ἀδιατάκτως ὅτι ἡ Δημητριάς ἔδει νὰ ζητηθῇ ἐν Παγασαῖς.

Πρὸ πολλοῦ καὶ ἡμεῖς σχηματίζοντες τὴν γνώμην ταύτην καὶ ἔχοντες ἰδίαν μελέτην ἐν σχεδίῳ, ἐταξινομήσαμεν πρὸ μηνὸς αὐτῇ καὶ δημοσιεύσαμεν. (Ἐφημ. «Θεσσαλία» 26—31 Ἰανουαρίου 1912).

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐλάβομεν τὴν ἀνωτέρω ἐμβριθεῖ μελέτην τοῦ κ. Beloch, ἣν θέλομεν ἐν μεταφράσει δημοσιεύσει ἐν τῇ ἐφημ. Θεσσαλίᾳ πρὸς γνῶσιν τῶν φιλολατρῶν, οἵοντι συνέχειαν τοῦ ἡμετέρου δημοσιεύματος.

Ὁ κ. Beloch δι' ἀκαταμαρτήτων ἐπιχειρημάτων τοποθετεῖ τὴν Δημητριάδα ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῶν Παγασῶν, φρονῶν ὅτι ὁ βασιλεὺς Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς τὴν φερώνυμον αὐτῷ πόλιν δὲν ἔκτισεν, ἀλλ' ἀπλῶς μετωνόμασε τὰς Παγασὰς Δημητριάδα, ἀπονεύσας συγχρόνως τῇ πόλει προνομίαν καὶ πολιτείας δικαιώματα διότι αἱ Παγασαὶ μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ ἦτο ἀκόμη τῶν Φερῶν, ὡς ἀποδεικνύει ἡ ἔλιψις ἱλίων νομισμάτων, εἶχε δὲ σχέσιν πρὸς τὰς Φερὰς, ὅταν ὁ Πειραιεὺς πρὸς τὰς Ἀθήνας. Ὁ Δημήτριος κατέστησε τὰς Παγασὰς ἀνεξάρτητον κοινότητα καὶ συνουσίας πρὸς αὐτὴν τὰς ἀστυνομικὰς πόλιν καὶ ἡξήσεν αὐτὴν διὰ σπουδαίας ἐλαφικῆς κτήσεως. Ἡ νέα αὐτῇ κοινότης ἔλαβεν ὡς ἦτο δίκαιον καὶ πρέπον τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως, εἰς δὲ ὥφειλε τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ ὅστις ἀνέψωσεν αὐτὴν εἰς ἱλίων προτείνουσιν καὶ ἔδραν.

Ὡς πρὸς δὲ τὰς ὑπὸ τοῦ Στράβωνος διδομένας πληροφορίας ὁ κ. Beloch φρονεῖ, ὡς καὶ ἡμεῖς («Θεσσαλία» 5 καὶ 7 Φεβρ. 1912) ὅτι ἐπληρώθη παρανοήσας τὴν πηγὴν, ἐξ ἧς ἠρόσθη, ἀλλ' ὁ κ. Beloch οἶοντι συμπληρῶν τὴν ἀτελεῖ μετέπειτα ἡμῶν παρέχει ἡμῖν σπουδαῖαν μαρτυρίαν ὅτι οἱ ὑπὸ τοῦ Στράβωνος διδόμενοι ἡμῖν ἀριθμοὶ τῶν ἀποστάσεων ἐπαναλαμβάνονται παρ' Ἡρακλείδῃ τῷ Κρητῇ καὶ Δικαιάρχῳ (πρὸβλ. Ἑλληνικῶν περιγραφῶν ἀπόσπασμα Β, 1 καὶ ἐλάσσονας Ἑλλήνας Γεωγράφους I, σ. 106), ὅπου τὰ ἐπὶ τὰς ἀστάδια ἀπὸ Δημητριάδος μέχρις Ἰωλκοῦ ἐννοοῦνται ἐν πλῆκι καὶ οὐκ διὰ ξηρῶς. Ἐάν λοιπὸν θέσωμεν τὴν Δημητριάδα ἐπὶ τῶν Παγασῶν, ἡ διαπεραίωσις διὰ τοῦ κόλπου τοῦ χωρίζοντος τὰς Παγασὰς ἀπὸ τῶν ἐξωτάτων δευράδων τοῦ Πηλίου εἶναι φυσικῶς σιγντομωτέρα τῆς πορείας διὰ τῆς ἀκτῆς.

Διὰ τοιούτων καὶ ἄλλων ἐπιχειρημάτων ὁ διακερής ἀρχαιολόγος ἐν τῇ ἐξαιρετῇ μελέτῃ αὐτοῦ πείθει ἡμᾶς ὅτι αἱ Παγασαὶ μετωνομάσθησαν βραδύτερον Δημητριάς, αἱ δὲ γραφαὶ στήλαι αἱ τελευταῖαι ἀνακαίνθηται, ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀκμὴν σχεδὸν τῆς Δημητριάδος.

Ἀλμυρός, 10 Φεβρ. 1912.

Ν. Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ